

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 4. prosinca 2022.

[Multimedia]

Draga braćo i sestre, dobar dan i ugodnu vam nedjelju želim!

Danas, na Drugu nedjelju došašća, Evanđelje u liturgiji stavlja nam pred oči lik Ivana Krstitelja. U tekstu se kaže da je “imao odjeću od devine dlake”, a “hranom mu bijahu skakavci i divlji med” (Mt 3, 4), te da je sve pozivao na obraćenje. Ovako je govorio: „Obratite se jer približilo se kraljevstvo nebesko!” (r. 2) i propovijedao blizinu. Ukratko, bio je opor i radikalni čovjek, koji na prvi pogled može djelovati pomalo kruto i ulijevati pomalo i strah. Ali zapitajmo se dakle: zašto ga Crkva svake godine predlaže kao glavnog suputnika tijekom vremena došašća, u ovom vremenu došašća? Što se krije iza njegove strogoće, iza njegove prividne tvrdoće? Koja je Ivanova tajna? Koja je poruka koju nam Crkva danas daje preko Ivana?

Zapravo, Krstitelj, više no krut, bio je čovjek *alergičan na dvoličnost*, poslušajte dobro: alergičan na dvoličnost. Kad su mu, na primjer, pristupili farizeji i saduceji, poznati po svom licemjerju, njegova „alergijska reakcija“ je vrlo snažna! Neki od njih su mu vjerojatno dolazili iz znatiželje ili iz oportunitizma, jer je Ivan postao vrlo omiljen. Ti farizeji i saduceji smatrali su sebe ispravnima i, kad su se suočili s Krstiteljevim oštrim pozivom, opravdavali su se govoreći: „Imamo oca Abrahama!” (r. 9). Tako od tih svojih dvoličnosti i preuzetnosti nisu vidjeli milosnu prigodu, priliku da započnu novi život: bili su zatvoreni u umišljenost da su pravedni. Stoga im Ivan kaže: „Donosite... plod dostojan obraćenja” (r. 8). To je uzvik ljubavi, nalik uzviku oca koji vidi sina kako se uništava i kaže mu: „Ne upropaštavaj svoj život!”. Dragi braćo i sestre, licemjerje je najveća opasnost, zato što može uništiti i najsvetije stvarnosti. Licemjerje je ozbiljna opasnost. Zbog toga je Krstitelj – kao kasnije i Isus – strog prema licemjerima. Možemo, primjerice, pročitati 23. poglavlje Matejeva

Evandjelje, gdje Isus govori o licemjerima tog vremena, to je tako snažan tekst. A zašto tako čine Krstitelj i Isus? Zato da ih prodrmaju. Oni, međutim, koji su se osjećali grešnicima „primali su od njega krštenje u rijeci Jordanu ispovijedajući svoje grijeh“ (r. 5). Baš tako, e baš tako: da bi se prihvatilo Boga nije važna vještina, nego poniznost. To je put koji vodi do prihvaćanja Boga, a ne umješnost i vještina: „moćni smo, velik smo narod“, to ne, nego poniznost: „grešnik sam“ ali ne na apstraktan način, to ne, [grešnik sam] „zato što sam učinio ovo, ovo, ovo“, svaki od nas mora priznati najprije samome sebi vlastite grijeh, vlastite mane, vlastite dvoličnosti; valja se osloboditi nadmenosti i zaroniti u vodu pokajanja.

Draga braćo i sestre, Ivan nas svojim „alergijskim reakcijama“ potiče na razmišljanje. Nismo li i mi ponekad pomalo nalik tim farizejima? Možda gledamo druge s visoka, misleći da smo bolji od njih, da držimo život u svojim rukama, da ne trebamo svaki dan Boga, Crkvu, braću i sestre, a zaboravljamo da samo u jednom slučaju smijemo drugoga gledati odozgo prema dolje: kad mu treba pomoći da ustane, samo tada, ni u jednom drugom slučaju nije dopušteno gledati s visoka. Možda čak mislimo da smo bolji od drugih, da ne trebamo svaki dan Crkvu. Došašće je milosno vrijeme da skinemo sa sebe maske – svaki ih od nas ima, svaki ih od nas ima – i stanemo u red s poniznima, da se oslobodimo preuzetnosti u kojoj mislimo da smo sami sebi dovoljni, da odemo ispovjediti svoje grijeh, one skrivene, i prihvatimo Božje oprostjenje, da se ispričamo onima koje smo uvrijedili. Tako započinje novi život. A put je samo jedan – poniznost: očistiti se od osjećaja nadmoći, formalizma i licemjerja, kako bismo u drugima gledali braću i sestre, grešnike kao što smo i mi sami, a u Isusu vidjeli Spasitelja koji dolazi radi nas, ne radi drugih, nego radi nas, onakvih kakvi jesmo, s našim siromaštvom, bijedama i manama, prije svega s našom potrebom da nas se pridigne, da nam se oprost i da nas se spasi.

I upamtimo još nešto: s Isusom uvijek postoji mogućnost početi iznova. Nikada nije prekasno, uvijek postoji mogućnost da se krene iznova, samo hrabro! On nam je blizu i ovo je vrijeme obraćenja. Svaki od nas može misliti: „Imam to u sebi, taj problem kojeg se stidim“, ali Isus je uz tebe, kreni ispočetka, uvijek postoji mogućnost da se učini još jedan korak. On nas čeka i nikada nam se ne umara od nas. Nikada se ne umara. Mi budemo već i dosadni, ali se nikada ne umara. Poslušajmo poziv Ivana Krstitelja da se vratimo Bogu i ne dopustimo da ovo došašće prođe kao dani u kalendaru, jer to je vrijeme milosti za nas, milosti također za nas, ovdje i sada! Neka nam Marija, ponizna službenice Gospodnja, pomogne da susretnemo njega, Isusa i našu braću i sestre na putu poniznosti koji je jedini put koji nam daje ići naprijed.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Od srca pozdravljam sve vas koji dolazite iz Italije i drugih zemalja: obitelji, župe, udruge i

pojedince, vidim i zastave: španjolske, poljske, argentinske, mnoge, svima želim dobrodošlicu. Posebno pozdravljam španjolske hodočasnike iz Madrida, Salamance, Bolaños de Calatrave i La Solane. Pozdravljajući Poljake, želim zahvaliti svima koji podržavaju Dan molitve i prikupljanja sredstava za Crkvu u Istočnoj Europi.

Sretan sam što mogu pozdraviti članove Katoličke akcije iz Averse s biskupom mons. Spinillom; kao i vjernike iz Palermo, Sutria i Saronna, krizmanike iz Pattade – biskupija Ozieri – te krizmanike iz župe Svetog Henrika (Sant'Enrico) u Rimu.

Svima želim ugodnu nedjelju i dobar nastavak adventskog hoda. U četvrtak ćemo proslaviti svetkovinu Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije. Njezinu zagovoru povjeravamo naše molitve za mir, osobito za mučenički ukrajinski narod.

Ne zaboravite, molim vas, moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!